



ת"פ 7799/05/15 - מדינת ישראל נגד אפרים איוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7799-05-15 מדינת ישראל נ' איוב
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד אבי בוזו
נגד
אפרים איוב ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק.
2. לפי המתואר בכתב האישום, עובר ליום 25.04.15 בשעה 00:05 התפרץ הנאשם יחד עם מנשה אדרי (להלן: "מנשה") לבית משפחת ריימונד ברח' הבבא סאלי 12/1 בבית עילית (להלן: "הבית").
3. הנאשם ומנשה הגיעו לבית וטיפסו על מעקה הבטיחות לעבר מרפסת הגן. משם הגיעו לחלון הממ"ד, שברו את מנעול הצילינדר של סורג חלון הממ"ד באמצעות מכשיר חד מנופי שהוחדר בין סורג החלון למסגרת הסורג המקובעת לקיר, פתחו את הסורג על ידי הפעלת לחץ ולאחר מכן דחפו את חלון הממ"ד בכח ונכנסו לבית.
4. באותן נסיבות, גנבו הנאשם ומנשה מהבית תליון מטבע זהב (להלן: "התליון"), 3 טבעות זהב, שרשרת זהב, דולרים אמריקאים בסכום של 1,000 דולר, 71 שטרות של פאונד בריטי וכסף ישראלי בשווי של 3,290 ₪.
5. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובה לאישום ציין כי לא היה בבית ולא התפרץ לתוכו. הוא אמנם נתפס מאוחר יותר ביציאה מבית עילית יחד עם מנשה עליו נתפסו מספר פריטים ואולם הוא לא היה שותף לפריצה.



יריעת המחלוקת

6. יצוין, כי במועד מאוחר יותר, הודה מנשה בהתפרצות לבית וגניבה ממנו של החפצים הנזכרים בכתב האישום נשוא הליך זה. הוא הודה כי פרץ לבית עם אחר. ביום 30.05.16, הוא הורשע על פי הודאתו.

7. למעשה אפוא, אין מחלוקת כי מנשה פרץ לבית. גם אין מחלוקת כי מהבית נגנבו הפריטים שצוינו בכתב האישום. גם אין מחלוקת כי הנאשם נתפס יחד עם מנשה כשהם נוסעים ברכב (להלן: "הרכב") מביתר עילית ביום 25.04.15 סמוך לאחר חצות הלילה. ברכב נהג מנשה והנאשם ישב לצדו. גם אין מחלוקת כי עם תפיסתו של הנאשם נתפס עליו התליון, אשר כאמור נגנב מהבית.

8. המחלוקת היא אך בשאלה האם הנאשם היה שותף למנשה בפריצה לבית.

המסכת הראייתית

עדי התביעה

9. להוכחת האשמה הצטיידה המאשימה בעדויותיהם של השוטרים אלי ברששת ושלמה אביסרור המתייחסות לרכוש הגנוב ולבית, עדויותיהם של השוטרים ירון לוי ואופיר אלקלעי שעצרו את הנאשם ומנשה, עדות השוטר אבי בן לולו ששימש כראש צוות החקירה, עדות גובה הודעתו של הנאשם רס"ר יעקב כהן, עדותו של מנשה, עדותו של בן דודו מר מאור אדרי ועדותה של בעלת הבית הגב' סוזן ריימונד. כן הוגשו בהסכמה חוות דעת של המומחית שרינה ויזנר באשר לטביעת נעל שנמצאה בבית (ת/9) והודעות שמסרו שכניה של בעלת הבית, הגב' בלה אוחיון (ת/13) והגב' דינה זוטר (ת/14).

10. באשר לפריצה לבית העיד רס"ם ברששת, אשר סיפר על שיטת ביצוע הפריצה כפי שפורטה בכתב האישום. הוא גם צילם את אופן הפריצה ואת המהפכה שהותירו הפורצים בבית (ת/5). כן צילם את הרכוש שנתפס ברכב ואצל הנאשם ומנשה (ת/6). הוא לקח טביעות אצבע מהבית ועקבת נעל שהייתה על גבי כיסוי של חליפה שהייתה על רצפת הממ"ד. בהמשך הוא נקרא לבחון את הנעליים שנעל מנשה והוא קבע כי מדובר בנעליים בעלות עקבות השונות לחלוטין מהעקבה שמצא בבית. בהמשך הוצג לפניו צילום של סוליית הנעל של הנאשם והוא הבחין בדמיון לעקבה שצילם בבית. על כן הוא העביר את הממצאים למעבדה. בחקירתו הנגדית אישר כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם בבית.

11. השוטר אביסרור, שוטר קהילתי בביתר עילית, סיפר כי קיבל דיווח על חשד להתפרצות לבית בביתר עילית. הוא הגיע למקום ופגש את בנה של בעלת הבית שטען שפרצו לבית ואמו נמצאת בחו"ל.

12. הודעתה של הגב' בלה אוחיון המתגוררת בסמיכות לבית הוגשה כאמור, בהסכמה (ת/13). בהודעתה ציינה כי ביום 25.04.15 בשעה 10:00 בבוקר הבחינה בחלון המחסן של הבית כשהוא פתוח. היא נגשה לשכנתה הגב' דינה



זוטר, אך זו לא הייתה בבית. למחרת אחר הצהריים ניגשה פעם נוספת לשכנתה והם יצאו ביחד לחצר אז הבחינו בסורג הממ"ד כשהוא פרוץ ובסימנים חשודים נוספים. הם הודיעו על כך לבתה של בעלת הבית. לדבריה, הסורג של הממ"ד היה תמיד תקין. דבריה נתמכו בהודעתה של הגב' זוטר (ת/14) אשר הוסיפה כי היא בעצמה הבחינה כבר ביום 26.02.15 בבוקר בתריס הסלון כשהוא פתוח דבר שעורר את חשדה, אך היא התקשרה לכלתה של בעלת הבית רק לאחר שהגב' אוחיון באה אליה בשעות אחר הצהריים.

13. גם הגב' סוזן ריימונד בעלת הבית לה שיך הרכוש הגנוב העידה, ואולם נוכח ההסכמה כי הרכוש שנתפס אכן נגנב מהבית אין צורך בעדותה בסופו של יום.

14. כאמור הוגשה גם חוות הדעת של המומחית שרינה ויזנר (ת/9) אשר ציינה בדרגת "אפשרי" שהנעל הימנית שנעל הנאשם הותירה את העקבה שנמצאה בבית על גבי על גבי כיסוי החליפה שהיה על הרצפה.

15. השוטר אבי בן לולו ששימש כראש צוות החקירה של האירוע נדרש בחקירתו על ידי ב"כ הנאשם לפעולות חקירה שונות שלא בוצעו בעיקר בהתייחס לאנשים נוספים לגביהם היה מידע מודיעיני שהם מבצעים התפרצויות בבית עילית יחד עם מנשה. השוטר בן לולו ציין כי מבחן התוצאה מדבר בעד עצמו, שכן הרכוש שנגנב מהבית נתפס אצל הנאשם ואצל מנשה, ולא אצל אחרים.

16. באשר למעצרו של הנאשם ושל מנשה העידו כאמור, השוטרים ירון לוי ואופיר אלקלעי שעצרו אותם. השוטר ירון לוי סיפר כי האירוע היה בתקופה בה היו התפרצויות רבות לבתים בביתר עילית, בפרט בערבי שבתות. משכך הם היו ערוכים במקום, ובשלב מסוים קיבלו ידיעה על כך שרכב שעמד בכניסה ליישוב החל בנסיעה. הם עצרו את הרכב ושני הנוסעים בו (מנשה והנאשם) הוצאו ממנו ונבדקו בהפרדה. הוא עמד עם הנאשם בחזית רכב המשטרה וחברו השוטר אופיר עמד עם מנשה. הוא ביצע חיפוש על גופו של הנאשם ובכיסו בגדיו ומצא את התליון. בנוסף מצא כסף מאוגד מתחת לחזית רכב המשטרה. הכסף היה יבש חרף העובדה שמזג האוויר היה קר והיו רוחות עזות והימים שקדמו לאירוע היו גשומים. עם מציאת הכסף, הנאשם הכחיש את הקשר שלו לכסף וצעק בקול לעברו של מנשה "מנשה, נכון שלא היה לי כסף".

17. השוטר אופיר אלקלעי סיפר כי כי לאחר שעצרו את הנאשם ומנשה הם בודדו אותם. הוא בדק את מנשה וחברו ירון את הנאשם. בשלב מסוים ירון אמר לו כי הנאשם זרק כסף מתחת לרכב. גם הוא ציין כי היה יום עם מזג אוויר קר וסוער וזכור לו שהיו שאריות של שלג.

18. כאמור, גם מנשה העיד מטעם המאשימה, אך על מנת שניתן יהיה להבין את תוכן עדותו אקדים לה את עדות השוטר רונן כהן ואת עיקרי תמלול השיחה שהתקיימה בין מנשה לבין מדובב ששהה עמו בתא המעצר ביום 26.04.15 והוגש בהסכמה.

19. השוטר רונן כהן המשמש כסגן קמ"ן בבית המעצר בירושלים. הוא סיפר בעדותו כי משרדו סמוך למכלול



קליטת עצורים וביום 28.04.15 נכחו במקום כ-5-6 עצורים ביניהם מנשה. במהלך זיהוי העצורים שמע את מנשה שואל את העצורים סביבו מי מהם מכיר את אפרים איוב והבחין במנשה נותן לעצור אחר 2 גזרי נייר. בגזרי נייר אלו (ת/12, שהוקלדו אחר כך על ידי השוטר כהן - ת/13) רשם מנשה:

אפרים אני מת לראות אותך. למרות הפאדיחה אני אוהב אותך כי שנינו באותו ראש...
שנינו יודעים שאין פה גלות. התיק תפור על שנינו לי יש ראיות, הטלפון הקטום (כך במקור - א.ס.) והכסף שנמצא אצלי... ולך יש ראיות של הכסף ושל הטלפון (כך במקור)... ואני מניח גם טביעות נעל...
התיק תפור עלינו אבל אני לא יתן להם את שנינו. היום יום שני בצהריים, כמעט לקחתי את התיק עלי אמרתי לחוקר אני רוצה להודות, דברתי עם העורך דין וברגע האחרון לא הודתי. כמעט הודיתי בשבילך בעיניים שלי...
תשמע זה או אני מודה בתיק מההתחלה שהייתי עם הנעליים שלך ואני אמרתי לך לחכות ולא ידעת למה, ונתתי לך תכסף והכל...
או אותה מודה אמרת לי בוא לביתר ולא ידעתי למה והטלפון הקטום היה אצלך...
אין לי איך לדבר איתך אבל אני בכל מצב לא משנה מה לא יתן להם ששתינו ניפול... אבל אני מתחנן ומבקש שאתה תיקח את זה עליך...

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כהן כי מנשה היה מודע לכך שהוא שומע אותו משוחח עם שאר העצורים, אך הוא לא ראה כשהוא תפס את גזרי הנייר מידי העצור לו מסר אותם מנשה.

20. כאמור, ביום 26.04.15 שוחח מנשה עם מדובב שהוכנס לתאו. במהלך שיחה שניהלו שאל מנשה את המדובב האם הייתה לו סיטואציה שהוא היה עם מישהו ואותו אחד הכניס לכיס משהו (ת/18, עמ' 108), ובהמשך שאל מה עושים במצב כזה. המדובב שתמה עליו "מה לא שמת לב שדפק את התליון?" (עמ' 109) משיב למנשה כי תלוי מי זה. מנשה אומר לו: "חבר טוב" והמדובב בתגובה: "אפשר לסלוח".

21. מנשה העיד בבית המשפט כי ביצע את ההתפרצות לבד, וכי לנאשם אין קשר לפריצה והוא לא ידע על כך. הוא סיפר כי הגיע עם הנאשם לביתר עילית לאחר שאמר לנאשם כי הם הולכים לאכול ארוחת שבת אצל בן דודו, מאור. כשהגיעו, ועברו את שער היישוב, לאחר שהחנו את הרכב מחוץ לשער היישוב בשל השבת, הוא אמר לנאשם שימתין לו כ-10 דקות. הוא הלך וחזר בחלוף פרק זמן קצר ולא אמר דבר לנאשם. כשחזר לרכב הוא "שיחק אותה" כאילו הוא מוציא משהו, הוציא את התליון ואמר לנאשם שזו מתנה מאמו. באשר לגזרי הנייר ציין כי נרשמו שם דברים שהנאשם לא קשור אליהם והוא למעשה ביקש מהנאשם לקחת על עצמו אחריות למעשה שלא הוא עשה. כשהופנה לכך שנכתב על ידו בהתייחס לנאשם "כמעט הודיתי בשבילך בעיניים שלי" הגיב "אולי אתה לא מבין נכון". לדבריו כיום, הנאשם אינו אמור לשלם על דבר שלא עשה וזה גם מה שכתוב בגזרי הנייר. כשנדרש לכך שהודה כי ביצע את הגניבה עם אחר השיב כי עורך דינו הבהיר לו בטרם חתם על הסדר הטיעון כי רק הוא יואשם בהתפרצות ולכן הסכים להודות. בשלב זה של עדותו, בשים לב לגרסאותיו של הנאשם הוא הוכרז כעד עוין.

22. בהמשך נדרש מנשה לדברים שאמר למדובב שהוכנס לתאו. תחילה אמר שאינו זוכר מה אמר למדובב וגם לאחר שהוקראו לו הדברים שאמר למדובב טען כי אינו זוכר שאמר דברים אלו, אך עם זאת הוא זוכר בוודאות שאמר



למדובב שהם לא ביצעו את ההתפרצות. כשנשאל על פרק הזמן שלקחה לו הפריצה ענה, לאחר התמהמהות, כי הדבר נמשך "איזה חצי שעה בערך, 20 דקות". בחקירתו הנגדית הוסיף כי מרחק ההליכה מהמקום בו המתין לו הנאשם ועד הבית הוא מספר קילומטרים (עמ' 44 לפרוטוקול, שורה 29). עוד סיפר כי בשעת ביצוע החיפוש הוא החביא את השטרות שהיו בכיסיו בתוך מושב הנהג ברכב.

23. עוד ציין מנשה בחקירתו הנגדית כי כיום הוא אסיר בשל התפרצות אחרת וכי התפרצויות זה "המקצוע" שלו. כן ציין כי תאר לעצמו שהפתק שמסר לאחד העצורים להעביר לנאשם יתפס על ידי הסוהרים וכי המדובב הפעיל עליו לחץ לכתוב את הפתק בו הוא יגיד לנאשם לקחת את התיק על עצמו.

24. בן דודו של מנשה, מר מאור אדרי העיד כי אינו מכיר את הנאשם וכי הנאשם מעולם לא ביקר בביתו. הוא שלל את הטענה כי נתן לנאשם דבר כלשהו בעבר וכי מעולם לא ראה את התליון שהוצג לו בחקירתו במשטרה.

עדות הנאשם

25. הנאשם סיפר בעדותו כי הוא מכיר את מנשה מהשכונה בה הם גדלו יחד בירושלים. ביום 24.02.15, ליל שבת, הם נפגשו ומנשה ביקש ממני להתלוות אליו בנסיעה לביתר עילית. הוא לא הבין לשם מה ואף ציין בפניו כי שבת היום, אך מנשה השיב לו שיש שם "משהו מעניין". הוא נעתר וכשהם הגיעו לביתר עילית הם התיישבו בגן שעשועים עם מספר חברים שהוא אינו מכיר אותם, אחד מהם בשם אלפסי. הנאשם הוסיף שייתכן כי השמות שאותם חברים הזדהו בהם בפניו לא היו נכונים ונועדו "לסבן" אותו.

26. בשלב זה, מנשה אמר לו כי הוא הולך מהמקום לחצי שעה וכשיחזור ידבר עמו. ואכן, בחלוף כחצי שעה - 40 דקות מנשה חזר ואמר לו שיש לו משהו מעניין להראות לו. הוא הראה לו תליון וביקש ממנו לבדוק את שוויו, שכן יש לו קצת ידע בדברים מעין אלו. בשלב זה התעורר אצלו חשד אך לא יותר מזה. הוא ביקש ממנשה לחזור לירושלים והם יצאו מביתר עילית. לאחר כ-400 מטרים של נסיעה, ניידות כרזו להם לעצור. בתחילה סבר כי מדובר בערבים אך הוא אמר למנשה לעצור. מנשה עצר בצד בדרך, השוטרים הפרידו ביניהם וערכו עליהם חיפוש. בחיפוש שנעשה עליו הם מצאו את מפתחות ביתו ואת התליון. בשלב זה, השוטר שאל את השוטר השני שעמד ליד מנשה אם הוא מצא משהו והשוטר השיב לו כי מצא כסף. אז החלו לרוץ בראשו המחשבות אודות נסיעתו של מנשה לביתר עילית. בחקירתו שתק כדי לא להפליל את מנשה ולצער אותו ואת אמו של מנשה אשר שוחחה עמו בעבר אודות מעשיו של מנשה.

27. הנאשם הוסיף וסיפר כי בחקירתו אמר כי הם היו אצל מאור אדרי בארוחת שבת כי זה מה שמנשה אמר לו להגיד כשהיו בדרך לביתר עילית. לדבריו, מנשה אמר לו כי הם ילכו לאכול אצל דודו אבל למעשה הם לא הגיעו אל בית הדוד. גם זה עורר אצלו חשד בדבר כוונותיו של מנשה, אך לא היה לו קשר למעשיו של מנשה, הוא לא התפרץ לבית, ואף הוסיף שאישומו בכך הוא בושה מבחינתו.

28. באשר לחיפוש שביצעו השוטרים סיפר הנאשם כי השוטר שערך עליו חיפוש הניח את כל הדברים שמצא עליו



על מכסה מנוע של רכב המשטרה ורשם את שמצא, תוך שהוא קורא לעבר חברו שערך חיפוש על מנשה אם מצא משהו. בשלב זה, "החלו לעוף שטרות" מתחת לרכב המשטרה. הוא הוסיף כי השוטר חנק אותו, תפס אותו בצוואר ואמר לו תתכופף ואז הוא הבחין לראשונה בשטרות. כשנשאל מדוע באותו שלב צעק לעבר מנשה "מנשה, נכון שלא היה לי כסף" השיב כי הדבר כלל לא ארע. גם בהתייחס לטענת השוטר כי הכסף היה מאוגד השיב הנאשם כי מדובר בשקר. רק בהמשך לאחר שנשאל בעניין מספר פעמים ציין כי זה לגיטימי שיפנה למנשה בעניין הכסף לאחר שהשוטר מצא כסף על הקרקע.

29. כשנדרש לכך שבהודעתו במשטרה אמר כי אלפסי מסר לו את התליון, השיב כי זו אינה גרסה נכונה וכי את התליון קיבל ממנשה. לדבריו, הוא אמר שקיבל את התליון מאלפסי כדי לא לפגוע במנשה. כשנשאל אודות שמו הפרטי של אלפסי, האם קוראים לו אורן השיב כי אינו זוכר ומדובר בבחור שהוא לא מכיר אותו כל כך. כך גם, כשנשאל מדוע בדיון ההוכחות כשהוזכר השם אלפסי הוא צעק ממקום מושבו "שמעון אלפסי" השיב כי אינו זוכר את שמו הפרטי של אלפסי.

דין והכרעה

30. אכן, במקרה זה אין עדות ישירה לפיה הנאשם זוהה כשהוא פורץ לבית. הראיות הינן נסיבתיות. עם זאת, ניתן לבסס הרשעה גם על יסוד ראיות נסיבתיות בלבד, כשהכלל לעניין ראיות נסיבתיות הוא, כי הרשעה על יסוד ראיות שכאלו בלבד אפשרית רק כאשר בחינת מכלול הראיות, על פי משקלן הכולל כמארג (ע"פ 334/02 **סיבוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.01.03)), והסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים, מובילים למסקנה הגיונית אחת ויחידה בדבר אשמתו הגוברת של הנאשם באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית (ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 657 (2004); ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 453 (2004); ע"פ 4872/98 **ברונשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 203 (1999); ע"פ 8962/12 **נחמיאס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.08.16)). שעה שהעובדות שהוכחו מתיישבות באופן הגיוני גם עם הסבר אחר, או גם אם נותר ספק בדבר אפשרותו של אותו הסבר, אין להסיק מהן את אשמתו של הנאשם (ע"פ 685/81 **אהרוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(1) 673 (1983)). ואולם, ברור מאליו שהתזה החלופית תיבחן על פי שיקולי היגיון וניסיון חיים, ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת דופן כדי להביא לזיכוי (ע"פ 188/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5), 221 (2002)).

31. במקרה זה לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות וטענות הצדדים, אני סבור כי מארג הראיות כמכלול מביא למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם התפרץ לבית עובר לתפיסתו ביציאה מביתר עילית, והוא היה שותף למנשה לגניבה מהבית. ברי גם כי האפשרות לה טען הנאשם בבית המשפט, כמו גם גרסתו האחרת שטען לה במשטרה, משוללות כל היגיון, אינן עולות בקנה אחד עם הראיות, ומדובר בגרסה שקרית משוללת יסוד.

אפרט עתה אחת לאחת את מכלול הראיות המובילות למסקנה האמורה.

32. אין מחלוקת כי הנאשם נתפס כשבידיו התליון. תליון שכאמור נגנב מהבית. הנאשם שולל קשר לכל חפץ אחר שנגנב מהבית ונתפס ברכב או סמוך לו, וטוען כי את התליון קיבל מגורם אחר (שלל גרסאותיו בשאלה ממי קיבלו לפי טענתו, תידון בהמשך). ברם כפי שעלה מהעדויות גם השטרות שנתפסו יש ליחסם לנאשם.



33. אין מחלוקת כי חלק מהשטרות נמצאו מתחת לרכב המשטרתי. הנאשם טוען כי אין לו קשר אליהם ובמהלך החיפוש שנעשה עליו, לפתע "התעופפו" שטרות מתחת לרכב המשטרתי. גם גרסה זו (כמו בעניינים אחרים כדלהלן) גרסה כבושה היא, שכן בהודעתו לא סיפר הנאשם על שטרות ש"התעופפו" אלא דווקא על כך שהשוטר ביקש ממנו לגשת לצד השני של רכב המשטרה וביקש ממנו להסתכל מתחת לרכב, שם הבחין בשטרות. גרסה זו עולה בקנה אחד עם עדות השוטר לוי, שנמצאה מהימנה עלי ואני מקבלתה.

34. גם באשר לאופן מציאת השטרות אני מבכר את עדות השוטר לוי - אשר אין כל סיבה שלא ליתן בה אמון, וודאי לא בעניין זה של אופן מציאת השטרות, לפיה השטרות נתפסו מאוגדים, על פני עדותו הבלתי מהימנה של הנאשם לפיה השטרות "התעופפו" לפתע מתחת לרכב.

35. כפי שעלה מעדויות השוטרים לוי ואלקלעי המהימנות עלי, הנאשם ומנשה הוצאו מהרכב מיד לאחר שהרכב נעצר לבדיקה והם נלקחו כל אחד למקום אחר, במרחק של כ-20 מטרים, כשמנשה נותר לעמוד ליד הרכב ואילו הנאשם נלקח לחזית רכב המשטרה שעמד בסמוך (ראו השרטוט ב-ת/4). בנסיבות אלו, ככל שמנשה הוא זה שהשליך את השטרות, הן לא היו יכולות להימצא מתחת לרכב המשטרה במרחק ניכר מהמקום בו עמד מנשה, וסמיכותם לנאשם, במקום בו מנשה כלל לא שהה, מובילות למסקנה כי הנאשם הוא זה שהשליכם.

36. גם עדותו של השוטר לוי כי עם מציאת הכסף צעק הנאשם אל עבר מנשה: "מנשה, נכון שלא היה לי כסף" מהימנה עלי, ויש בה כדי ללמד על רצונו של הנאשם להרחיק עצמו מהכסף שנתפס.

37. המסקנה היא אפוא, כי הנאשם הוא זה שהחזיק בשטרות שנגנבו מהבית, לצד החזקתו בתליון, ומאחר ולגבי השטרות הוא כלל לא טען כי קבלם ממנשה או מאחר, אזי הוא זה שנטל אותם מהבית.

38. לצד זאת עומדת גם עדותו המפלילה של מנשה. אכן, בבית המשפט העיד מנשה כי הוא ביצע את הגניבה לבד. ברם גרסה זו עומדת בסתירה להודאתו במסגרת הדיון בעניינו, שם הודה בביצוע ההתפרצות יחד עם אחר. איני נותן אמון בגרסתו של מנשה בבית המשפט, אשר נועדה אך לסייע לנאשם ולחלצו מהאישום שעה שלמנשה כבר אין מה להפסיד שכן הוא הורשע בהתפרצות לבית. טענתו של מנשה כי לא ידע שהוא מודה בביצוע ההתפרצות עם אחר, אינה מהימנה. חזקה על עורך הדין שייצגו כי הבהיר לו בדיוק את המיוחס לו, וכפי שעולה מפרוטוקול הדיון מיום 30.05.16 (ת/16) בית המשפט הקריא לו את כתב האישום המתוקן. אכן, במסגרת ההסדר סוכם שלא יוזכר שמו של הנאשם בכתב האישום, אך כתב האישום הו הודה מנשה מייחס לו במפורש התפרצות לבית ביחד עם אחר, בניגוד גמור לדבריו בבית המשפט בעדותו כנגד הנאשם כי התפרץ לבית לבד.

39. מסקנה זו מתחזקת נוכח הפללתו של הנאשם על ידי מנשה, הן בגזרי הנייר שביקש להעביר לו על ידי אחד העצורים בבית המעצר והן בשיחתו עם המדובב, בהם מנשה מתייחס לנאשם כשותפו להתפרצות. בגזרי הנייר הוא אכן מעלה התלבטות מי מהם יקח על עצמו את התיק, והוא מציע כי הנאשם יעשה זאת, אך הוא גם מציין במפורש "כמעט הודיתי בשבילך". אכן, כפי שעלה מעדותו של השוטר כהן, מסירת גזרי הנייר נעשו באופן שניתן להסיק כי הנאשם ידע כי שומעים את דבריו, וייתכן גם כי ידע שגזרי הנייר ייתפסו, אך גם במקרה שכזה, ואפילו מתוך הנחה שהוא ביקש דווקא להרחיק עצמו מהאירוע ולהפילו על הנאשם ניתן ללמוד מגזרי הנייר כי הנאשם ידע על הגניבה ונטל בה חלק.



40. גם בשיחתו עם המדובב מפליל מנשה את הנאשם ומציין כי הוא היה שותפו להתפרצות ולגניבה. עברתי על התמלול המלא של השיחות בין מנשה והמדובב ולא מצאתי יסוד לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי המדובב מנסה בכוח להביא את מנשה להפליל את הנאשם. העיסוק בתליון, ולמעשה בשאלת מנשה את המדובב כיצד עליו לנהוג מול שותפו שנטל את התליון מבלי ליידע אותו בכך, לא באה תוך כדי שיחה אודות מעצרו של מנשה כי אם בתוך הבהרות של המדובב למנשה אודות החופשות הניתנות לאסירים. בתוך שיחה בעניין זה, בוחר מנשה לעלות את עניין התליון ולשאול את המדובב כיצד יש לנהוג בנאשם על כך שנטל את התליון במהלך הפריצה מבלי לשתף אותו בכך. מדברי מנשה גם עולה כי הידיעה שהתליון נתפס אצל הנאשם הפתיעה אותו והוא נחשף לה רק במהלך הדיון במעצר ממנו שב. אין כל הסבר מדוע שמנשה ישקר למדובב בעניין זה. בשולי עניין זה יצוין כי ב"כ הנאשם ויתר על עדותו של המדובב ועל כן אין מקום לטענות בעניין הנסיבות שהביאו לדברים שנאמרו על ידי מנשה למדובב מעבר לעולה מתוך התמלול, שהוגש כאמור בהסכמה.

41. זאת ועוד. בעדותו בבית המשפט ציין מנשה כי כשהגיעו לביתר עילית, הוא אמר לנאשם שימתין לו כ-10 דקות. זאת בניגוד לגרסתו של הנאשם כי מנשה אמר לו להמתין כחצי שעה-40 דקות. גם בניגוד לעדותו של הנאשם, מנשה לא ציין כי הם ישבו קודם לכן בגינה. לדברי מנשה, הוא אמר לנאשם להמתין לאחר שעברו את שער היישוב.

42. ועוד. לפי גרסתו של מנשה הוא חזר לנאשם בחלוף זמן קצר והם עזבו עם הרכב לכיוון ירושלים, דבר זה אינו עולה בקנה אחד עם העדות שמסר הנאשם במשטרה לפיה הם שהו במקום מספר שעות, בין השעה 20:00 לשעה 23:00.

43. בהקשר זה יצוין כי גם עדות הנאשם בבית המשפט נסתרת בכל הנוגע למסגרת הזמן בה הוא שהה בביתר עילית. לפי עדות הנאשם בבית המשפט הוא שהה בביתר עילית כשעה בלבד - מספר דקות בגינה הציבורית עד שמנשה עזב את המקום ועוד כ-30-40 דקות עד שמנשה שב אליו. לא זו בלבד שעדות זו אינה עולה בקנה אחד עם דבריו של הנאשם במשטרה כי שהה בביתר עילית משעה 20:00 עד השעה 23:00, כאמור; אלא שהיא גם אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של הנאשם בבית המשפט, לפיה הוא הגיע עם מנשה לביתר עילית בכוונה לסעוד ארוחת שבת בבית קרוב משפחתו של מנשה, לאמור, הם הגיעו בשעה המיועדת לסעודת שבת, היינו בסביבות השעה 20:00. אין מחלוקת כי הנאשם ומנשה נעצרו ביציאה מביתר עילית מספר דקות אחר חצות, ומכאן שהם שהו בביתר עילית קרוב ל-4 שעות. גם מכאן שגרסת הנאשם וגרסת מנשה אינן אמת.

44. הגרסה כי מנשה הותיר את הנאשם ל-10 דקות, או אפילו ל-30-40 דקות, אינה מאפשרת את ביצוע הפריצה לבית בסד זמנים זה, בשים לב למרחק ההליכה מהמקום בו המתין הנאשם למנשה (לפי גרסה זו) ועד לבית, "מספר קילומטרים" לפי עדות מנשה (עמ' 44 לפרוטוקול, שורה 29) ולבלגן הניכר בבית כפי שעולה מהתמונות (ת/5). נוכח הקביעה כי ההתפרצות בוצעה בליל שבת (כדלהלן), אזי ברי כי גרסה זו אודות המתנה של מנשה לנאשם בכניסה לביתר עילית, אינה יכולה לעמוד.

45. צירוף גרסאותיו של מנשה מלמדות כי הנאשם היה שותף עמו להתפרצות, דבר המצטרף לשאר הראיות המסבכות וקושרות את הנאשם להתפרצות ולגניבה.

46. לצד כל זאת, גרסת הנאשם, לצד כל הסתירות שבה, הן מדברי הנאשם עצמו והן מיתר הראיות, גם היא משוללת היגיון ואינה עולה בקנה אחד עם הממצאים השונים. לדברי הנאשם, על אף שהוא שומר שבת ואינו נוסע בשבת, הוא הסכים לבקשתו של מנשה - שאינו חבר קרוב כל כך שלו - לנסוע לביתר עילית בשבת אך בשל כך שמנשה



אמר לו שיהיה שם "מעניין". רק לאחר מכן ציין כי מנשה אמר לו שהנסיעה היא לאכול אצל דודו - ובוודאי שגם לצורך זה, בלתי סביר שהנאשם, שהעיד על עצמו שהוא שומר שבת ואף ציין זאת בפני מנשה, יסכים לנסוע עמו. בשלב שלישי ציין הנאשם כי כלל לא הייתה כוונה לנסוע לארוחת שבת אצל הדוד או בן הדוד אלא שמנשה אמר לו במהלך הנסיעה לומר כי הם נסעו לשם. למי לומר? בשביל מה לומר? מתי לומר? לא נתברר, אך הנאשם מבקש כי בית המשפט יאמין לו כי בנסיבות אלו הוא הסכים להתלוות למנשה לנסיעה בשבת. ברי כי הדבר אינו מתקבל על הדעת.

47. גם דבריו של הנאשם בתחילת חקירתו הנגדית, שהייתה זו פעם ראשונה שהוא הגיע לביתר עילית וכי הוא אינו מכיר את ביתר עילית ועל כן אינו יודע לומר דבר אודות המיקום המדויק של גן השעשועים בו המתין למנשה (עמ' 59 לפרוטוקול, שורה 22), סותרים, הן את דבריו בהמשך חקירתו אז ידע לספר כי הכניסה לביתר עילית כולה בנויה גינות ציבוריות והן את דבריו בהודעה במשטרה שחודשיים לפני האירוע הוא ביקר בביתר עילית במסגרת עבודתו ואף התקין במקום גן שעשועים.

48. כאמור, גם גרסתו של הנאשם באשר לזמן בו המתין למנשה והמקום בו המתין לו, אינם עולים בקנה אחד עם עדותו של מנשה, ובעיקר - הם אינם עולים בקנה אחד עם הזמן האמתי בו שהה הנאשם בביתר עילית - מסביבות השעה 20:00 ועד אחר חצות.

49. הנאשם ציין בעדותו בבית המשפט כי מנשה נתן לו את התליון על מנת שיבדוק את שוויו וימכור אותו, שכן, כך לדברי הנאשם, הוא מבין בזה (עמ' 58 לפרוטוקול, שורות 20-22). ואולם בהמשך עדותו כשנדרש לייחודיותו של התליון לא ידע לומר דבר אודותיו (עמ' 60 לפרוטוקול, שורות 25-28). ברם, לא זו בלבד שמדובר בגרסה כבושה שכן במשטרה טען הנאשם תחילה כי קיבל את התליון ממישהו ממשפחתו של מנשה ולאחר מכן טען כי חבר של מאור אדרי (בן דודו של מנשה), אדם בשם אורן אלפסי נתן לו אותו; הגרסה כי מנשה העביר לו את התליון נשללת מדברי מנשה למדובר, שנאמרו כמסיח לפי תומו, כי לא ידע כלל על כך שהנאשם נטל את התליון במהלך ההתפרצות. בהקשר זה יצוין, כי בהודעה נוספת של הנאשם מיום 28.04.15 שעה 16:58 (ת/14) לאחר שנאמר לו כי מאור אדרי שלל את הטענה כי הוא זה שהעביר לידיו את התליון, הודה הנאשם כי הוא לא קיבל את התליון ממאור אלא מבחור שהוא אינו מכיר את שמו. אפילו גרסתו השקרית של מנשה בבית המשפט, שבאה לחלץ את הנאשם מהמיוחס לו, לפיה הוא זה שמסר לנאשם את התליון, עומדת בסתירה לדברי הנאשם, שכן מנשה טוען שהוא אמר לנאשם, כשמסר לו את התליון, כי זה מאמו, בניגוד לדברי הנאשם.

50. מנשה גם העיד כי שעה שהוא והנאשם נעצרו הוא החביא את השטרות שהיו בכיסיו בתוך מושב הנהג של הרכב (עמ' 39 לפרוטוקול, שורה 5), מקום בו אכן נמצאו השטרות (ת/10). בנסיבות אלו, כשמדובר בקרע שנמצא על גבי מושב הנהג, לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם כי לא הבחין בפעולה זו שנעשתה בנוכחותו לפי גרסתו של מנשה (עמ' 65 לפרוטוקול, שורה 10).

51. יצוין כי גם ניסיונו של הנאשם להתנער מהודעתו בטענה כי הוא לא חתם עליה מלמדת על חוסר מהימנותו. השוטר שגבה את ההודעה, רס"ר יעקב כהן, נחקר בבית המשפט ולא נשאל דבר בעניין זה, ומכאן כי אין כל אמת בטענה זו.

52. על כל אלו מצטרפת הראייה בדבר עקבת הנעל שנמצאה בבית על גבי על גבי כיסוי החליפה שהיה על הרצפה. ממצאי הבדיקה הביאו את המומחית ויזנר (ת/9) לקבוע כי העקבה החלקית שנמצאת על גבי פיסת הבד היא של נעל ימנית המתאימה בדגם, בגודל ובמידת השפשופים ומיקומם לחלקים המקבילים בנעל ימין שנעל הנאשם.



מסקנתה הייתה כי ההתאמה היא בדרגת "אפשרי", היינו ש"אפשרי" שהנעל הימנית שנעל הנאשם בשעה שנעצר הותירה את העקבה על גבי כיסוי החליפה שהיה על רצפת הבית". לפי סולם דרגות הסבירות שצורף לחוות הדעת, דרגת "אפשרי" משמעותה כי "הבדיקה הראתה התאמה בין המוצגים במאפיינים שנבדקו, אך המאפיינים היו מאפיינים סוגיים בלבד, או שהיו מאפיינים אחרים בעלי מידת יחודיות הנמוכה".

53. ואכן, השוואת טביעת נעל ברמת "אפשרי" היא ראייה נסיבתית דלה מאוד, שכן כאמור, מדובר בהתאמה ברף נמוך. עם זאת אני סבור כטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי בהתאם להלכת **מצגורה** (ע"פ 1620/10 **מצגורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.12.13), אין מקום לייחס משמעות כלשהי לממצא זה ומשקלו אפסי (די להפנות בעניין זה להחלטה בבקשה לדיון נוסף בעניין **מצגורה**, בגדרה קבעה כב' הנשיאה השופטת מרים נאור כי אין מקום לפסול באופן גורף את הראייה של טביעות נעל, גם בדרגה של "אפשרי" (דנ"פ 8512/13 **מדינת ישראל נ' מצגורה** (פורסם בנבו, 14.06.15)). וראו גם: ע"פ 6435/12 **דמסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.01.17); ע"פ 7939/10 **זדורוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.12.15) בפסקי דינים של כב' השופט יורם דנציגר ושל כב' השופט יצחק עמית; דנ"פ 132916 **זדורוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.07.15)). כאמור, מדובר בראייה נסיבתית דלה מאוד אך מדובר בראייה חפצית שאינה עומדת לבדה במארג הראייתי, שיש בה לתמוך, גם אם במעט, את מכלול הראיות האמורות, אשר כאמור, גם מבלעדי ראייה זו, יש בהן כדי להוכיח כי הנאשם התפרץ לבית והיה שותף לגניבה מעבר לכל ספק סביר.

54. בשולי הדברים יצוין כי נהיר שאין ממש בדברי ב"כ הנאשם אודות מחדלי חקירה כביכול בכך שהמשטרה לא הציבה מארב לידי הרכב ותצפתה עליו כשהנאשם ומנשה שבו אליו. אין מדובר במחדל חקירה, ואין מקום לטעון באשר לשיקול המבצעי של המשטרה בהיבט זה.

55. עוד יצוין כי אין ספק שההתפרצות לבית הייתה בליל שבת במהלכו נעצרו הנאשם ומנשה. מהודעתה של הגב' בלה אוחיון המתגוררת בסמיכות לבית (ת/13) עולה כי היא הבחינה בסימני הפריצה לבית ביום 25.04.15 בשעה 10:00 - בחלון המחסן של הבית כשהוא פתוח, ולאחר מכן ביום 26.04.15 בסורג הממ"ד כשהוא פרוץ ובסימנים חשודים נוספים. סימנים אלו לא נצפו על ידה בעבר והיא ידעה לומר שסורג הממ"ד היה תקין, זאת כאמור שעה שהיא גרה בשכנות. עובדה זו, בשים לב לעובדה כי הנאשם ומנשה נתפסו בליל שבת עם הרכוש הגנוב, כשלא נמצא כל הסבר למעשיהם באותו לילה ובשים לב למכלול השקרים של הנאשם והסתירות בגרסתו, ברי כי הפריצה בוצעה במחצית הראשונה של ליל השבת שבין ה-24.04.15 ל-25.04.15. יצוין כי בניגוד לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו מדובר בשקרים מהותיים ורבים של הנאשם אשר מלמדים בעליל כי אין ממש בגרסתו כי קיבל את התליון ממנשה וכי לא התפרץ לבית, גרסה שכאמור אינה יכולה לעמוד. אופן הפריצה תואר על ידי השוטר ברששת ועדתו לא נסתרה.

56. הנה כי כן, מכלול הראיות במשקלן המצטבר מוביל למסקנה הגיונית אחת מבלי להותיר מקום כלשהו לספק והיא שהנאשם היה שותפו של מנשה לפריצה ולגניבה מהבית, אליו נכנסו כמתואר בכתב האישום. הסברו שלו הנאשם נמצא כבלתי מהימן, שלל גרסאותיו נסתרו והינן משוללות הגיון והיתכנות.

בשים לב לכל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירת ההתפרצות לבית מגורים ובעבירת גניבה שיוחסו לו בכתב האישום.



ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ח, 22 נובמבר 2017, במעמד המתייצבים.